

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: T. Q. L.**, zastoupen JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se sídlem nám. Republiky 108, Horšovský Týn, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 767/2003 - 24 ze dne 11. 5. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 767/2003 - 24 ze dne 11. 5. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2779/VL - 20 - P18 - 2002 ze dne 23. 4. 2003, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo zároveň rozhodnuto o tom, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že v průběhu správního řízení před žalovaným nebyl správně zjištěn skutkový stav, z něhož pak žalovaný vycházel, a sice stav v zemi jeho původu. V tomto směru stěžovatel navrhuje doplnit řízení o zprávu o situaci na trhu práce, a konkrétně pak v oblasti, ze které stěžovatel pochází, neboť to souvisí

s tvrzenou motivací stěžovatele, tj. důvodem, proč o azyl žádá. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že není důvodu doplňovat dokazování v tom směru, jak navrhuje stěžovatel, neboť okolnosti na trhu práce v zemi stěžovatelova původu jsou z hlediska udělení azylu irelevantní. Důvodnost kasační stížnosti popírá a navrhuje její zamítnutí.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel o udělení azylu požádal v květnu 2002, přitom uvedl, že mu skončila platnost víza a stěžovatel hodlal v České republice pobývat legálně. V průběhu správního řízení pak stěžovatel uvedl, že ze země svého původu odcestoval v roce 1994 na Slovensko, kde se hodlal vyučit obráběčem kovů, učební obor však nedokončil. Následně vstoupil nelegálně na území České republiky, kde podnikal, v roce 2002 mu za porušení právních předpisů na úseku podnikání byl odebrán živnostenský list a bylo mu odmítnuto prodloužení víza. Žalovaný dospěl k závěru, že udělení azylu pro důvody uváděné stěžovatelem nepřichází v úvahu a že v jeho případě nejsou splněny podmínky pro konstataci existence překážky vycestování, a v tomto směru vydal dne 23. 4. 2003 rozhodnutí. Z obsahu soudního spisu pak vyplývá, že toto rozhodnutí bylo napadeno žalobou, v níž stěžovatel kromě tvrzení splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a pro konstataci existence překážky vycestování namítal procesní pochybení žalovaného, přitom svoji argumentaci omezil na citaci jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Mimo jiné též tvrdil porušení § 32 odst. 1 správního řádu. Krajský soud v Praze však stěžovatelovu žalobu zamítl jako nedůvodnou. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 9. 6. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 22. 6. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou, přitom je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o uplatněné kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., stěžovatel formálně odkazuje na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy na vady řízení před žalovaným, pro které mělo být jeho rozhodnutí krajským soudem zrušeno, a tomu při nejvyšší míře příznivosti jeho posouzení odpovídá i samotný obsah kasační stížnosti. Jde tedy o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Aby byla kasační stížnost z tohoto kasačního důvodu přípustná, musely by námitky nyní tvrzené odpovídat těm, které již byly uplatněny ve formě žalobních bodů ke krajskému soudu (§ 103 odst. 1 písm. b/ a § 104 odst. 4 s. ř. s.). Pokud tedy nyní podstatou námitky je nedostatek dokazování, jak jej vedl žalovaný, pak tato námitka svojí povahou odpovídá té, kterou stěžovatel již v žalobě podřadil pod porušení § 32 odst. 1 správního řádu, byť stěžovatel v žalobě ohledně této námitky, jak shora uvedeno, nepodal ničeho nad zákonný text. I zde přistoupil Nejvyšší správní soud na samu hranici příznivosti posouzení pro stěžovatele a konstatuje, že kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně a přípustně uplatněného kasačního důvodu přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatel, že v průběhu správního řízení před žalovaným nebyl správně zjištěn skutkový stav, z něhož pak žalovaný vycházel, tomuto tvrzení nelze přisvědčit.

Krajský soud vycházel ze spisového materiálu, z něhož vycházel i žalovaný ve správním řízení. Vůči rozsahu provedených důkazů, jež byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného, stěžovatel v průběhu řízení ničeho nenamítal. Jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 27. 3. 2003, stěžovatel poté, kdy byl seznámen s rozsahem podkladů, na základě kterých bude žalovaný rozhodovat, žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování neučinil, nechtěl se k nim vyjádřit, dokonce s nimi nechtěl ani seznámit. Navíc stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení, z nichž zřetelně vyplývá snaha legalizovat pobyt na území České republiky a nikoli hledat legální záštitu před pronásledováním ze strany státu, jehož je příslušníkem, potřebu dalšího dokazování ze strany žalovaného nevyvolala. Kromě toho hodlá-li stěžovatel doplňovat dokazování zprávou, z níž by měly vyplynout skutečnosti ohledně situace na trhu práce v zemi stěžovatelova původu, pak tyto skutečnosti nejsou pro posouzení důvodnosti jeho žádosti o udělení azylu rozhodnými. Že by bezprostřední důvody stěžovatele, na základě kterých požádal o udělení azylu, souvisely s jeho pronásledováním z důvodů, pro které lze udělit azyl (tedy podle § 12 až 14 zákona o azylu), ani že by na základě stěžovatelem uváděných skutečností bylo možno vyslovit existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, pak v tomto směru stěžovatel v průběhu správního řízení ničeho netvrdil a žádný návrh na dokazování v tomto směru neučinil. Za této situace nelze přisvědčit tomu, že by podklady, z nichž žalovaný vycházel, vykazovaly znaky neúplnosti a že by skutkový stav bylo zapotřebí zjišťovat dále a podrobněji. Žalovaný na základě dokazování, jehož potřeba z průběhu správního řízení vyplynula, k závěrům o neexistenci azylově relevantních důvodů mohl dospět důvodně. Považoval-li tedy krajský soud na základě uplatněných žalobních námitek dokazování, jak je provedl žalovaný, dostatečným, což vyplývá z toho, že na základě skutkových zjištění v rozsahu důkazů provedených žalovaným, aniž by pokládal za potřebné jejich doplnění, dospěl k týmž závěrům ohledně důvodnosti stěžovatelovy žádosti jako žalovaný, pak Nejvyšší správní soud neshledává v takovém jeho závěru jakékoli pochybení a neztotožňuje se s názorem stěžovatele, že pro vady řízení před žalovaným v žalobě namítané, spočívající v nedostatečném rozsahu dokazování, bylo důvodu ke zrušení jeho rozhodnutí.

Nejvyššímu správní soudu tedy po posouzení námitky stěžovatele nezbývá než uzavřít, že krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného z důvodů nedostatku dokazování rušit neměl, ani nebylo důvodu jakékoli další dokazování provádět. Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu